

Två Flammor

HERMAN BJURSTEN.

(Slutet.)

— Mina rosor hafva äfven vissnat — fortfor Svanhilda i det hon kastade en blick i spegeln. — Det är endast dödens liljor som återstå....

— Men ännu en gång skola rosorna... de förhärjade... för en sekund återfodas på min kind, vid kärlekens sista kyss... sedan skola de för evigt blekna... vid dödens....

— Mod... Svanhilda... mod! du måste tömma kalken... men väl dig! du skall icke tömma den ensam.

— Några ögonblick af smärta blott... och jag är fri....

Den unga flickan uppsteg, fattade den nyss färdigkunnna kranen och aflägsnade sig....

Hon gick omkring byggnaden åt den ena flygeln tills hon upphunnit glasörrarna, som förde till målningsskåpet.

Svanhilda framtog en nyckel ur barmen, öppnade dörren och steg in.

Detta rum var skildt från de öfriga genom en korridor, som förde till den nedra våningen af huset, en våning, hvilken, som vi veta, begagnades af hvardagslag. De rum åter, som upplåts vid högtidigare tillfällen, voro belägna i öfra våningen, hvarst för närvarande rustades i ordning till bröllopsgästernas emottagande.

Svanhilda behöfde sålunda icke frukta att blifva öfverraskad i galleriet.

Såväl hennes far som greven och grefinnan Ysenhjem befunno sig i öfervåningen för att efterse tillredelserna.

Bullret af stolar och öfriga möbler, som flyttades fram och tillbaka, nådde hennes öron.... Hon småg sorgligt.

— Nåväl — sade hon — jag vill också rusta till mitt bröllop.... Det skall icke behövas så stora tillredelser som deruppe.

Svanhilda lade kranen, som hon bundit, på ett fat, fylldt af vatten, hvilket hon ställde i fönstret. Derpå framflyttade hon stafletten, hvarpå Theodors misslyckade tafla ännu stod kvar, och stående framför densamma, försökte hon för en stund i djupa tankar.

— Mitt fordn jag — sade hon sakta för sig själf — farväl för evigt!

Derpå ordnade hon penslar och färger på ett litet bord, som stod vid stafletten.

— Theodor måste finna allt i ordning, då han kommer — sade han sakta. — Nu till de andra!

Den unga flickan försvann tyst genom glasörrarna.

Ceremonien var förbi.

De talrika gästerna trängdes kring brudparet för att gratulera.... På många ansigte röjdes ett nedömsamt leje, vid åsynen af den förnåmte brudgummen, som synbarligen besvarad stod vid den bleka, men sköna brudens sida.... Andra ömsinta människor betraktade Svanhilda med medlidande, men många af de giftaslystna flickorna afundades henne, vid tanken på det stora säteriet Brovik, hvars herrskarinnas hon skulle blifva.

Grefvinnan Ysenhjem, hvars stoltaste förhoppningar genom denna förbindelse realiserades, gick hög och rak som en drottning genom den lysande skaran och hade för hvar och en af de lyckönskande ett nådigt smalande.

— Min Gud — hvad bruden är blek! — hviskade en ung vacker flicka till sin granne — och hvad hennes hjerta slår oroligt.... Man kan se det utpå hennes brudkläderna.... Är det af sällhet eller förtviflan?

— Så du talar! — sade den andra med en axelrykning. — Det vore just att vara förtviflad öfver! En grefve, som eger en million!

— Men som är dum som en stockfisk.

— Nå, hvad betyder det — återtog den andra. — Han får desto mindre att säga i huset, ty man behöfver alltid lättare en enfaldig karl än en slug.

— Nå men märker du då icke den nådiga svarmodern, hur hon kråmar sig.... Tror du att hon slapper valdet?... Nej! — Svanhilda får kuseha för den högmåda damen med mustascher, fastän hon smilar vänligt åt sonhustrun i dag.... Uch... jag ville icke vara i brudens ställe!

— Observerade du, Amalia — hviskade en tredje flicka, som sållade sig till de öfriga — att bruden var den, som först vände sig under ceremonien.... Hon kommer sålunda att se det först.

— Bah — hvad är det för skrock? Sådant tror jag icke på.

— Mina herrar och damer — yttrade nu grefve Silfverstjerna, i det han höjde sitt glas — jag ber er förena er med mig i en välgångsskål för min älskade dotter och hennes make.... Måtte deras lefnad blifva rik på sällhet och måtte de med inbördes kärlek huld ledas och stödjå hvarandra.... Lefve brudparet!

Under klingande fanfarer tömdes skålen, och brusande dansmusik efterföljde den. — Grefve Ysenhjem öppnade balen vid sin sköna bruds hand.

Dansen slutade, och mellan alla trängdes om hvarandra i salongerna, märkte man icke att bruden var försvunnen.

— Svanhilda stod i tafvelgalleriet och blickade genom glasörrarna ut på parken.... Mellan träden framskymtade Theodors höga gestalt.

Den unga flickan öppnade dörren och insläppte honom.

— Det är gjort! — sade Theodor dystert.

— Ja — sade den unga flickan — du ser mig i min brudskrud, Theodor. Offret är smyckadt.... Men bort med dessa kärlekens sinnebilder.... de vore icke för mig.

Hon slet myrtenkranen ur sina lockar och kastade den med förakt framåt golvet.

— Dödens rosor höfvas dig bättre, min bleka brud — sade målaren, i det han upptog den hvita tornroskranen och tryckte den på hennes panna.

— Nu är du min!

Han tryckte en kyss på hennes läppar.

— Hvad som skall ske måste ske snart, Theodor — sade Svanhilda. — Man skall sakna och söka mig.... Jag är beredd.

Theodor kastade ett hvitt pulver, som han upptog ur fickan, i ett glas som stod på bordet.... Derpå fyllde han glaset med vatten, omrörde pulvret, förde det därefter till sina läppar och tömde det till sista droppan....

— Jag vill icke dö af gift — sade Svanhilda.

— Denna är bättre.

Hon upptog en dolk, som hon haft gömd i barmen.

— Han är hvass — sade hon. — Han biter lika skarpt som Cleopatras ormår.... Din pensel, Theodor!

Theodor slog olja på färgerna och blandade dem.... Derpå doppade han sin pensel.

— Med glöden i ädrorna skall jag måla dödens bild — sade han — — bort med de fordn dragen!

Han förde penseln till duken i samma ögonblick som Svanhilda stötte dolken — i sitt hjerta.

Det blef en herlig.... en ödlig bild.... Och konstnären och kärleken.... dessa evigt stridande flammor.... sammangöt sig — i döden!....

— Hårda badd, hvalda badd!.... hur ljufvigt att dö i ditt ökte! — hviskade Theodor med bleka läppar, kastade penseln långt ifrån sig och sjönk döende ned mot brudens blodiga barm.

I detta ögonblick uppelogs dörren och en skara bröllopsgäster instörtade.

De blefvo stående, förstenade af forskräckelse....

Trogen intill döden.

Af Ingeborg Vollquartz.

Med blossande kinder och strålände ögon låg Anna-Lisa på knä framför sin moders stol.

— Ah, älskade mor, bad hon, — får jag inte lof att sälja ringen — den är ju min egen?

— Jag vet verkligen inte, hvad jag skall svara dig, barn. Här kommer du plötsligt och ber att få skiljas vid det enda dyrbara vi äga — sälja den fina, gamla ringen blott för att skaffa din fastman pengar till en resa, som vi inte ens hafva garanti för, att den blir till någon verklig nytta för honom.

— Men jag säger dig ju, mor, jag har själf sett brevet från hans lärare vid konservatoriet. Han skriver, att det är alldeles nödvändigt, att Henrik minst ett år uppehåller sig hos den store violinmästaren i V.... och att det skulle vara synd om hans sällsynta talang, om han inte kommer dit ned. Henrik har fått de bästa rekommendationer till mastären, så att om han blott kan skaffa pengar till den första tiden, är det intet tvifvel om, att han får undervisningen gratis.

— Ja, och hvad sedan?

— Hur kan du fråga så, mor? Du har ju själf många gånger sagt, att du aldrig hört maken till Henriks violinspel, och du har ju ändå hört den store Ole Bull. Om Henrik blott kan få ett års undervisning hos den store mastären i V...., så blir han själf en ryktbarhet och förtjänar så mycket pengar, att vi snart kunna gifva oss.

— Ja, om vi blott vore säkra på det, min flicka.

— Mor, fortsatte Anna-Lisa med tjugoröringens ihärdighet, — nu sitter han uppe på sitt rum och är så förtviflad, emedan han inte vet, hur han skall kunna skaffa pengar till den resan, och så äga vi en dyrbar ring, som ligger här som ett dödt kapital — men som — om vi sälja den, kan inbringa honom tillräckligt pengar till resan; kära, lilla mor, hur kan du betänka dig längre. Då jag förra vintern var så sjuk, ville du sälja den — är din dotters lycka då icke lika mycket värd som hennes lif?

— Jo visst, barn, om man blott visste....

— Mor, det kommer att bli till hans lycka, och hans lycka är min.

— Ja, ja, lilla Anna-Lisa, gör som du vill då, och måtte det bli till lycka för er båda två.

Anna-Lisa omfamnade förtjust sin moder och skyndade sig att hämta den omtalade ringen. Förstigt tog hon upp ettuiet ur de många papper det var inlagdt i, öppnade det, tog ut ringen och lade den framför modern för att de ännu en gång kunde glädja sig åt att se på den.

Ringens var i sanning ett praktexemplar, som icke i minsta mån passade i ankans anspråkslösa nästan torftiga hem. Den pryddes af krönta initialer i äkta diamanter, under det att orden: "Trogen intill döden" stodo ingraverade på själfva ringen. Inuti den stod ett namn, ett datum och ett mycket gammalt årtal. Denna gamla, präktiga klenod hade alltid hållits högt i ära inom familjen, och ingen hade någonsin tänkt på att sälja den förrän Anna-Lisas moder. För henne hade tillvaron ofta, sedan hon blef änka, varit hård, men hon hade dock hittills alltid motstått frostelsen att förvandla den dyrbara gamla ringen i pengar. Det var därför med tungt hjerta hon gaf efter för Anna-Lisas böner, men hon nämnde icke säga nej, hon förstod ju så väl sin lilla flickas uppförande, kärleksfulla tanke.

Många gånger hade Henrik och Anna-Lisa tagit fram den dyrbara skatten och beundrande betraktat stenarnas skimrande glans. Och när de läste inskriptionen: "Trogen intill döden," tryckte de ömt hvarandras händer och talade om, att när Henrik blef en stor violinspelare, så skulle han hvarje dag bära ringen, och de vackra di-

manterna skulle gnistra på hans hand, när han förde stråken, under det att alla människor betagna skulle lyssna till honom, och endast Anna-Lisa skulle veta, att det bakom de glänsande stenarna fanns en liten enkel inskription — som endast gällde henne — "Trogen intill döden!"

Anna-Lisa och hennes moder visste mycket väl, hur mycket ringen var värd, ty under dotterns förutnämnda sjukdom hade modern frågat den gamle antikvitetshandlaren, som bodde i samma gata, om det, och han hade erbjudit henne en hel förmörghet — 800 kr. för den.

— Tror du, att Henrik vill taga emot dessa pengar? frågade modern, under det att Anna-Lisa tog på sig ytterkläderna.

— Nej, inte om han visste, att de kommo från oss — därför har jag tänkt ut en sådan listig plan. — Jag skall bedja antikvitetshandlaren skriva ett bref åt mig, och så lägger jag pengarna däri från en gynnare, som önskar vara ökad!

Ett par dagar därefter följde Anna-Lisa sin strålände glade fastman till stationen och stod vid sin moders arm och kämpade tappert med gråten.

— Du får inte vara ledsen, Anna-Lisa, bad han, — kom ihåg, att jag endast drar ut i vida världen för att bli något — och så kommer jag och hämtar dig. Det förunderliga, hemlighetsfulla sätt, hvarpå jag blifvit hjälpen till mina önskningsmål, ger mig både mod och kraft. Jag tar till mitt motto: "Trogen intill döden," och jag skall segra!"

Och Anna-Lisa småg genom tårarna — visserligen var det hon själf, som hjälpt honom till att flyga ut i världen, men svårt var det ändå att säga honom farväl — och för hur lång tid?

Anna-Lisas moder förstod dem båda, men hon kunde ju icke göra annat än kärleksfullt trycka sin lilla flickas arm och nicka uppmuntrande till Henrik samt bedja honom skriva flitigt till Anna-Lisa, och Henrik såg så innerligt trofast på dem båda två och lofvade det.

Och tiden gick. I början höll han sitt löfte — han skref ofta. Det gick icke alltid så lätt för honom, som han tänkt, och han omtalade oförbehållsamt sina sorger och bekymmer för sin lilla fastmål. Så blef det längre pauser mellan hans bref, men det var ju lätt att förstå. Han måste arbeta, hårdt, under den stränga mastärens väg, ledning och på sin fritid själf gifva undervisning för att kunna leva — vägen till ryktbarhet går sällan som en dans — han både svalt och frös ofta — var det då så underligt, att Anna-Lisa ofta fick skriva flera bref, innan hon fick svar? Allt emellanåt grät hon i smyg, och modern grände sig, men gent emot hvarandra hade de alltid tusen ursäcker till hands och förklaringar på, hvar för Henriks bref efter hand blefvo sällsyntare och — kortare.

På ett helt år hade de nu icke hört af honom, och flera af Anna-Lisas bref hade kommit tillbaka utan att hafva träffat honom. Unga samtidigt började tidingarna omtala honom som en nyupptäckt, sällsynta violintalang. Han spelade an i den ene, än i den andra af utlandets hufvudstäder och gjorde öfverallt stor lycka. Anna-Lisa skref i sin glädje åter ifrigt och kärleksfullt och efter någon tids förlopp fick hon också verkligen ett svar. Han förväntade sig öfver, att hon icke kunde förstå, att han, upptagen som han var af sin konst, icke kunde hafva någon tid öfrigt till en ständigt korrespondens med henne; nu gällde det för honom att försöka sin lycka — hans kamp hade varit hård, men nu stod han på tröskeln till ryktbarhet, och han hvarken kunde eller ville tänka på mer än en sak nu — att segra fullständigt. Det var kanske orätt af honom, att han bundit både sig själf och henne — en konstnär borde egentligen vara fri, och hon skulle säkert vara lyckligare, om hon icke hade någon att tänka på och längta efter! — Det var icke sårad fåfänga, men Anna-Lisa tyckte, att hon på detta bref endast kunde sända honom ett svar — gifva honom sin frihet. Det gjorde hon också i kärleksfulla ordalag skref hon, att hon icke ville, vara en börda för honom på hans väg, som hon alltid önskat måtte bli ljus och lycklig.

Sedan kom det icke flera bref från Henrik, men Anna-Lisa följde hans stigande ryktbarhet i tidingarna, hvilka slutligen en dag meddelade hans giftermål med en rik, utländsk dam.

Men för Anna-Lisa, ginga åren — enformiga, sorgliga och grå. — Stundom tänkte hon väl med bitterhet på Henrik — på ringen — och orden: "Trogen intill döden" ljödo då som från hennes öron. Men omsider lärde hon att finna sig på lifvets skuggsida, ja, lärde sig till och med att kunna glädja sig åt det återseende, som föll in i hennes torftiga rum från Henriks solbelysta strålände lefnadsväg.

Slutligen efter fjortio års förlopp återvände den ryktbare violinspelaren hem för att låta höra sig i sitt faderslands hufvudstad. Man slogs om biljetterna — hans porträtt sågs i alla tidingar, som voro öfverfulla af meddelanden och notiser om honom. Man lofsprådde hans konst och berömde den utställighet och den energi, med hvilken han som fattig ung man kämpat sig fram — allenast hafvande sig själf att tacka för sin framgång.

Han spelade för sina landsmän och hänförde dem. Man var ense om, att han var ett geni, tyckte blott — ingen är ju profet i sitt eget land — att han var något ensidig. Hans violin tolkade med mästenskap och glänsande teknik det brusande, triumferande, det pompöst segerrika och det vildt lidelsefulla, men han ägde intet uttryck för det mildt vemodiga — för den tysta sorgen och den djupa friden.

Henrik satt just morgonen efter konserten på hotellrummet och läste med ett själfmedvetet, en smula hänfult leende kring läpparna sina landsmäns kritik. Trots invändningarna fick han så mycket beröm, att han mycket väl kunde notera ännu en seger. Men det var icke glad triumf hans, ansikte uttryckte, medan han satt här i ensamheten, det var en lugn, medveten stolthet — en

smula trött förakt. Ja, han måste säga sig, att det mål han föresatte sig, då han för fjortio år sedan reste härifrån, var nådt, men hur dyrt hade han icke betalt det? De bittra striderna, de många misräkningarna, de umbäranden och försäkelser det kostat honom att hinna fram, hade stult hans unga tillitsfullhet — tillintetgjort hans frimodighet och alla hans ungdomliga, ljusa förhoppningar. Han hade trott, att på konstens väg var himlen alltid blå och luften alltid ren, och han hade i dess ställe lärt, att afundens giftiga ande ingenstädes förpestar luften såsom där.

Hård hade han blifvit och främmande för sådana känslor som Anna-Lisas kärlek i forna dagar framkallat hos honom. Hon stod nu för honom som en liten obetydlig flicka — aldrig skulle hon kunna förstått honom nu. Alltid voro hennes bref fulla af prat om hennes kärlek, alltid längtade hon efter honom! Nej, Anna-Lisa hade säkert icke haft någon stor blick på lifvet, då passade hans hustru bättre till konstnärslif, visserligen älskade han henne icke, men hon hade dock öfrat honom hela sin stora förmögenhet och gagnat honom mycket genom sina forna förbindelser och hvad gjorde det, att hennes kärlek till honom mest bestod i smickrad stolthet och fåfänga öfver att vara en ryktbar mans hustru!

Henrik satt lutad öfver tidingarna, försjunken i minnen om gamla tider, då hans hustru plötsligt inträdde i rummet.

— Här skall du få se, hvad jag har åt dig, sade hon gladt. — Det skall du få till tack för att du besegrat den allra svåraste af alla publikker, en konstnär kan hafva, nämligen sina egna landsmän.

Och hon lade en glänsande diamantring fram för honom.

— Tänk dig, fortsatte hon, den juvelare, som förgäves sökte oss i går, var hos mig i morse för att presentera mig denna ring. Han påstod att du och ingen annan borde hafva den, och berättade mig en mycket rande historia om den.

För fjortio år sedan hade en ung flicka sålt den till honom för att — kan du gissa hvad? — skaffa dig — ja, just dig — pengar att göra den första studieresa för! Det hörs litet osannolikt, men han försäkrade, att det var sant, emedan han själf skrivit brevet till dig, hvar pengarna lagts, det hade den unga flickan bedt honom för att leda dig på villospår. Tänk, så romantiskt — en ung flicka offerar sin enda rikedom för att hjälpa på den hon älskar! Äfven om historien är uppdiktad, är den värd mycket pengar som reklam, inte sant?

— Anna-Lisas ring, hviskade han, — hon sålde ringen för att hjälpa mig, men hvar är hon då, hvar har det blifvit af henne?

— Du har således verkligen känt den unga flickan? frågade hans hustru något förvånad. — Ja, jag är inte svartsjuk, skyndade hon sig att tillägga, — den unga flickan är död för ett par år sedan, tror jag juvelaren sade, eljest hade han naturligtvis inte kommit med ringen till mig.

Långt sedan hans hustru gått, satt Henrik och stirrade på det glänsande, krönta namnet, tills tårarna blandade hans ögon. "Trogen intill döden" hviskade han och brast i gråt.

Ja, så underligt kan ödet driva sitt spel, Anna-Lisas ring kom således i dens ägo hon offerat den åt. De praktfulla, glänsande diamanterna kommo verkligen att blixtra på Henriks mästarkärl, när han förde stråken, under det att publikken andlös lyssnade till hans underbara musik, ty hvad framgång, ära och ryktbarhet icke kunnat låra Henrik, det lärde ängern honom, det lilla, men så bittra ordet — för sent!

Nu kan Henriks violin tolka sorgen — den tunga, gnagande, det smärtsamma vemodet och den suckande längtan efter frid. Som konstnär blef han oupphinnelig, och Anna-Lisa var aldrig ur hans tankar, så att i viss mening höll han dock sitt löfte och blef henne trogen — till och med "ut öfver döden."

"THE WITHERED VIOLET."

Translated from Danish.

By Hans Gabrielsen.

You're asking my boy; what I want with this violet now,

It's leaves are all dry as each page in my books,

and you'll vow,

To gather some fresh ones, sweet violets, beautiful

roses, you say;

To give me, if only I'll throw this old violet away.

You cannot conceive it, until you are older, my dear;

A great deal to learn yet, on earth, is for you left in rear,

Your mother, she placed it while only a maiden,

one day on my breast,

While softly she whispered to me, 'You're the one

I love best.'

But when I shall meet with your mother in Heaven

again,

When strangers may come to this room where my

trinkets remain,

They'll throw them aside, dear; both violets, roses,

yes ringlets and all,

What they were to me, boy, Oh no one will know

it at all.

Yet dearest of all are our memories,—most cheer-

ful and bright,

They follow us silent as dreams in the loneliest

night,

You'll lay in my grave then, this withered violet

with me I trust,

In the garden of death, boy, I am like this violet

dust.

SVENSK-AMERIKANSKA

Hönsboken

Handledning i skötsel af Höns, Ankor, Gåsar, Kalkoner, Fårhöns etc. Utarbetad efter senaste och tillförlitligaste amerikanska metoder. Med 73 illustrationer.

INNEHÅLL. 1. Hållning. 2. Inledning. 3. Höns. 4. Höns. 5. Höns. 6. Höns. 7. Höns. 8. Höns. 9. Höns. 10. Höns. 11. Höns. 12. Höns. 13. Höns. 14. Höns. 15. Höns. 16. Höns. 17. Höns. 18. Höns. 19. Höns. 20. Höns. 21. Höns. 22. Höns. 23. Höns. 24. Höns. 25. Höns. 26. Höns. 27. Höns. 28. Höns. 29. Höns. 30. Höns. 31. Höns. 32. Höns. 33. Höns. 34. Höns. 35. Höns. 36. Höns. 37. Höns. 38. Höns. 39. Höns. 40. Höns. 41. Höns. 42. Höns. 43. Höns. 44. Höns. 45. Höns. 46. Höns. 47. Höns. 48. Höns. 49. Höns. 50. Höns. 51. Höns. 52. Höns. 53. Höns. 54. Höns. 55. Höns. 56. Höns. 57. Höns. 58. Höns. 59. Höns. 60. Höns. 61. Höns. 62. Höns. 63. Höns. 64. Höns. 65. Höns. 66. Höns. 67. Höns. 68. Höns. 69. Höns. 70. Höns. 71. Höns. 72. Höns. 73. Höns. 74. Höns. 75. Höns. 76. Höns. 77. Höns. 78. Höns. 79. Höns. 80. Höns. 81. Höns. 82. Höns. 83. Höns. 84. Höns. 85. Höns. 86. Höns. 87. Höns. 88. Höns. 89. Höns. 90. Höns. 91. Höns. 92. Höns. 93. Höns. 94. Höns. 95. Höns. 96. Höns. 97. Höns. 98. Höns. 99. Höns. 100. Höns. 101. Höns. 102. Höns. 103. Höns. 104. Höns. 105. Höns. 106. Höns. 107. Höns. 108. Höns. 109. Höns. 110. Höns. 111. Höns. 112. Höns. 113. Höns. 114. Höns. 115. Höns. 116. Höns. 117. Höns. 118. Höns. 119. Höns. 120. Höns. 121. Höns. 122. Höns. 123. Höns. 124. Höns. 125. Höns. 126. Höns. 127. Höns. 128. Höns. 129. Höns. 130. Höns. 131. Höns. 132. Höns. 133. Höns. 134. Höns. 135. Höns. 136. Höns. 137. Höns. 138. Höns. 139. Höns. 140. Höns. 141. Höns. 142. Höns. 143. Höns. 144. Höns. 145. Höns. 146. Höns. 147. Höns. 148. Höns. 149. Höns. 150. Höns. 151. Höns. 152. Höns. 153. Höns. 154. Höns. 155. Höns. 156. Höns. 157. Höns. 158. Höns. 159. Höns. 160. Höns. 161. Höns. 162. Höns. 163. Höns. 164. Höns. 165. Höns. 166. Höns. 167. Höns. 168. Höns. 169. Höns. 170. Höns. 171. Höns. 172. Höns. 173. Höns. 174. Höns. 175. Höns. 176. Höns. 177. Höns. 178. Höns. 179. Höns. 180. Höns. 181. Höns. 182. Höns. 183. Höns. 184. Höns. 185. Höns. 186. Höns. 187. Höns. 188. Höns. 189. Höns. 190. Höns. 191. Höns. 192. Höns. 193. Höns. 194. Höns. 195. Höns. 196. Höns. 197. Höns. 198. Höns. 199. Höns. 200. Höns. 201. Höns. 202. Höns. 203. Höns. 204. Höns. 205. Höns. 206. Höns